

Cần có biện pháp quản lý người ăn xin

(NTO) Trên địa bàn tỉnh ta, nhất là tại Tp. Phan Rang-Tháp Chàm ngày càng xuất hiện nhiều người ăn xin. Tình trạng này đã kéo dài nhưng đến nay, ngành chức năng vẫn chưa có giải pháp ngăn chặn hữu hiệu.

Tại Tp. Phan Rang-Tháp Chàm, đi đến đâu cũng dễ bắt gặp hình ảnh người ăn xin. Trên đường 21 Tháng 8 mỗi buổi sáng, tại chốt đèn tín hiệu giao thông gần ngã ba Công Thành lúc nào cũng xuất hiện một bà cụ người thấp đậm, khỏe mạnh miệng lầm bầm, tay cầm nón lá chia ra trước mặt người đi đường để xin tiền. Trong khi nhiều người vô tình đi qua “ngó lơ”, thì có không ít người dừng lại, bỏ một vài ngàn vào chiếc nón. Hành động, chia sẻ với nỗi khổ của người nghèo là điều hết sức đáng trân trọng, tuy nhiên việc dừng xe trên đường vô tình gây ách tắc giao thông.

Cũng trên con đường này, mỗi sáng, người tham gia giao thông lại thấy một thanh niên bị cụt 2 chân, mặt mày nhếch nhác, áo quần rách rưới bỏ lê lét trên vệ đường để ăn xin, khiến nhiều người không khỏi ái ngại, thương cảm và chia sẻ. Chính vì vậy, bất kể ngày nắng hay mưa, người ăn xin “đặc biệt” này cứ lê la trên phố để sống nhờ vào sự run rủi lòng thương của mọi người.

Hình ảnh người ăn xin lang thang trên phố, không khó để bắt gặp. Nhưng nhiều nhất là tại các khu vực công cộng như: quán cóc vỉa hè, các khu chợ, bệnh viện, các điểm du lịch, khu vui chơi, giải trí... Người ăn xin xuất hiện với nhiều thành phần, đối tượng khác nhau, có cả người già, người trẻ, người tàn tật... Người vừa hát “xâm”, đánh đàn, người lại dắt theo con nhỏ, người bị mù lòa, tàn tật rách rưới lang thang hết đầu đường đến cuối phố... Chính vì vậy, làm cho bộ mặt thành phố càng trở nên “xấu xí”, nhất là để lại những ấn tượng không đẹp đối với những du khách khi đến tham quan, du lịch tại tỉnh ta.

Anh T.N.Đ, một người dân ở phường Phước Mỹ cho biết: “Từ trước đến nay, hễ thấy người ăn xin chìa tay trước mặt thì tôi không bao giờ từ chối. Bởi số tiền cho không nhiều, nhưng do gần đây trên phố xuất hiện quá nhiều người ăn xin, cho người này rồi lại xuất hiện thêm những người khác nữa nên đành phải từ chối. Có những lúc đang ăn sáng ngon lành, thì xuất hiện người ăn xin với bộ dạng nhếch nhác, dơ bẩn chìa tay trước mặt khiến bữa ăn trở nên khó nuốt. Cũng mong chính quyền và ngành chức năng có chính sách và biện pháp để giảm bớt lượng người ăn xin”.

Bên cạnh những người ăn xin không còn khả năng lao động do tuổi cao, tật nguyên thì có không ít người ăn xin còn khỏe mạnh, nhưng lười lao động giả dạng rách rưới để ăn xin như một nghề kiếm sống! Đáng buồn có trường hợp, đi ăn xin nhưng vẫn hút thuốc lá, uống rượu, cà phê... mà không biết tiết kiệm đồng tiền mình xin được. Thế mới thấy rằng bên cạnh những người thực sự đói khổ do hoàn cảnh éo le, tật nguyên, thiếu may mắn, rất đáng thương cần được giúp đỡ, thì có không ít trường hợp người ăn xin xuất phát từ ý thức lười lao động và thiếu đi nỗ lực phấn đấu vươn lên và đánh mất tự trọng của chính mình.

Là địa phương đang trên đà phát triển mạnh mẽ, tỉnh ta đang phấn đấu trở thành điểm đến của Việt Nam trong tương lai, phát huy những nét đẹp văn hóa, lối sống văn minh. Chính vì thế, thiết nghĩ ngay từ bây giờ các địa phương và ngành liên quan cần có những giải pháp phù hợp để hạn chế đối tượng ăn xin trên địa bàn, nhất là tại các khu vực công cộng. Bên cạnh việc đẩy mạnh thực hiện chính sách hỗ trợ người nghèo, trợ cấp đối tượng bảo trợ xã hội, cần có đề án quản lý người ăn xin cũng như xây dựng khu tập trung nuôi dưỡng, giúp đỡ các đối tượng này, để góp phần giải quyết tốt tình trạng người ăn xin trên địa bàn tỉnh ta.

Ngũ Anh Tuấn

Cần quản lý người ăn xin

(Cập nhật lúc 10:7' 16/4/2012)

(Baonghean) - Thật không mấy dễ chịu khi bước chân vào quán ăn, bạn sẽ thấy xuất hiện... người ăn xin. Và đến quán ăn khác, bạn lại gặp họ, nhất là việc kỳ kèo dai dẳng của những người ăn xin làm không ít người tỏ ra khó chịu.

Hình ảnh này chúng ta không khó bắt gặp, ngày cũng như đêm trên các tuyến đường, các chợ, cửa hàng... trẻ có, già có, người tàn tật có. Không chỉ người già yếu, khuyết tật... tình trạng người lang thang ăn xin biến tướng xuất hiện ngày càng nhiều ở TP Vinh như mượn có bán hàng rong, đánh giày, bán vé số, hát rong để xin tiền của khách.

Thử hỏi các em nhỏ bị bệnh tật, cụ già bị cụt hai chân vẫn thường bò la lét ở nơi tập trung đông người như các ngã đường đèn xanh, đèn đỏ hay ở các chợ, nếu không có người đứng đằng sau họ thì không thể dễ dàng di chuyển lúc ăn xin chỗ này, lúc ở chỗ kia. Bên cạnh những trường hợp hoàn cảnh éo le phải trông chờ lòng hảo tâm của cộng đồng, nhiều người cho rằng ăn xin đã trở thành nghề, có cả "bảo kê" đứng đằng sau. Điều đáng nói là hiện tượng này khiến bộ mặt đô thị của TP Vinh trở nên nhếch nhác hơn nhưng chưa được chính quyền các cấp quan tâm siết chặt quản lý.

"Không có người lang thang ăn xin" là 1 trong 5 tiêu chí được Đà Nẵng phấn đấu trong nhiều năm nay. Thành phố từng cho lập đường dây nóng, thông báo trên phương tiện thông tin đại chúng để người dân phát hiện người ăn xin báo cho lực lượng chức năng đến xử lý.

Mỗi người dân khi phát hiện, báo tin được thưởng nóng 200.000 đồng. Kết quả từ năm 2005 đến nay, Đà Nẵng đã phát hiện, thu gom gần 1.000 lượt người lang thang xin ăn. Trong đó khoảng 40% đưa về quản lý, nuôi dưỡng tại Trung tâm Bảo trợ xã hội Đà Nẵng, số còn lại được đưa về địa phương.

Cách làm của Đà Nẵng cũng là kinh nghiệm để TP Vinh có biện pháp quản lý hoạt động ăn xin, xử lý nghiêm các đối tượng có hành vi lợi dụng người tàn tật hành nghề để trục lợi.

Lê Thanh